

[Bjørn Elmquist]

hængt ud som et mindre europæisk land, men da først forhandlingsresultatet var i hus, var vi aktive, målrettede og loyale over for resultatet.

Man kan nok ikke sige, at det var Folke-tingets fulde fortjeneste, at det gik sådan. En overgang var der misforståelser. Der gik med et populært udtryk »kuk i det« her på Christiansborg. Der var et flertal, der ikke var helt sikker på, at forhandlingsresultatet var noget, vi skulle godkende. Men heldigvis fik befolkningen bragt os på ret kurs igen.

Folkeafstemningens resultat mener vi i Venstre var velgørende klart, så klart, at Folke-tinget hurtigt derefter besindede sig og kunne klare ratifikationen. De tvivlende og tøvende tog ved lære af folkets vilje, og vi endte med at blive det første EF-land, der ratificerede Fællesakten, det første land, der deponerede ratifikationsinstrumenterne, og vi var således det første EF-land, der kom i mål. Det synes vi var flot og værdigt. Det skabte respekt om Danmarks navn.

Endnu er ikrafttrædelsen ikke en realitet. Vi venter på, at de sidste juridiske formaliteter – nogle vil kalde det spidsfindigheder, men det skal vi være varsomme med, det må irerne jo finde ud af – bliver bragt i orden. Men mon ikke det skulle være endeligt på plads, når Danmark overtager formandskabet og skal tage hul på de ny procedurer og de ny realiteter i EF-samarbejdet?

Her i Folketinget har vi klaret den del af hjemmeopgaven, der består i, at vi har fastlagt vore egne ny procedurer. Vi står over for en ganske stor opgave, hvis vi på forsvarlig vis skal kunne håndtere de mange direktivforslag, Kommissionen skal fremlægge, for at målet, realiseringen af det indre marked fra nu af og frem til 1992, skal blive til noget. Det er et ambitiøst, men også et meget påkrævet spring fremad, også i kvalitativ retning.

Den ny procedure kan måske nok tage sig noget tung ud, men det er vigtigt, at den er blevet til gennem forhandlinger i markedsudvalgets underudvalg og i bred enighed.

Den procedure, der nu skal gælde, skulle indeholde de nødvendige garantier for, at vi ikke kommer ud med forkerte beslutninger. Samtidig mener vi dog, at proceduren – vi var jo med til at acceptere den – er så tilpas fleksibel, at den ikke skulle kunne og ikke burde kunne forsinke processen, og – hvad

vi mener er allervigtigst – den skulle gerne kunne tjene til at afdramatisere situationen. Vi ved alle sammen, at nogle nærer forestillinger – jeg vil kalde det overdrevne forestillinger, ja, de ridser måske endda skræmmebilleder op en gang imellem – om de farer, der lurar på det lille Danmarks fortsatte selvstændighed i det store EF-område.

Den ny procedure skulle kunne sætte disse ting ind i den rette sammenhæng, bl.a. ved offentlige debatter her i folketingsalen om direktivforslagene og den danske holdning, proceduren lægger op til.

Generelt vil jeg om vores deltagelse i EF-samarbejdet fremføre den betragtning, at vor største interesse ikke ligger og heller ikke bør ligge i fondene, det vil sige i de finansielle overførsler fra EFs forskellige kasser. Økonomisk, konkurrencemæssigt og på anden vis burde Danmark være så meget foran og være interesseret i at bringe sig så meget foran, at det ikke er det, der er det endelige kriterium. Hermed være naturligvis ikke udelukket, at vi gør krav på og kommer med forslag med konkrete projekter til den ene fond efter den anden. Det er helt legitimt og helt forsvarligt.

Hidtil har kasseregnskabet, hvis vi kan kalde det sådan, klart været til dansk fordel, og det vil formentlig blive ved med at være sådan nogen tid endnu. Men vi lægger i Venstre stor vægt på at understrege, at det ikke er sådan, vor EF-fordel bør opgøres. Den skal og bør opgøres på en anden, mere dynamisk måde, hvor vi ser på vore økonomiske muligheder, hvor vi ser på vores klare interesse i at få etableret det fællesmarked, som vi jo har kaldt EF lige fra dets opståen i 1950erne. Det går både på industrivarerne og på landbrugsvarerne.

Vi er i færd med en – ikke altid lige let – revision og nogle overvejelser om reformer på landbrugsområdet, og indimellem står vi i Danmark over for svære afgørelser i den sammenhæng. For vores landbrug gælder, at vi ikke skal producere til interventionslagre. Det har ikke været vores sigte. Det er ikke derfor, vi igennem 1950erne og 1960erne udsatte vort vigtigste eksporterhverv for så – nej, brutale vil jeg ikke sige, men så skræppe strukturrationaliseringer, som tilfældet var. Det er ikke, for at Danmark og dansk landbrug i dag skal indstille sig på at producere til interventionslagre. Vi må kræve ensartede konkurrencevilkår – bort med de nationale